Lukáš Gavenda, Školská politika v Maroku a Tunisku za francouzského protektorátu, diplomová práce FF UK v Praze, 2015, 94 stran. Posudek vedoucího práce

Pan Lukáš Gavenda se ve své diplomové práci zaměřil na problematiku školského systému na počátku francouzských protektorátů v Tunisu a Maroku. Na základě dobových dokumentů, memoárové literatury a literatury se pokusil analyzovat stanovení rozdílnosti v řízení a přístupech v obou zemích a hledání jejich zdůvodnění. Jedná se o problematiku, která byla ve francouzské literatuře studovaná po dlouhá desetiletí a v posledních dekádách se ji věnovala i anglosaská produkce.

Práce obsahuje vedle metodologicko-metodického úvodu pět kapitol a závěr, ve kterém autor stanovuje rozdílnosti a podobnosti a snaží se zdůvodnit teze z úvodní kapitoly. Sluší se v této souvislosti připomenout pečlivě zpracované úvodní partie, kde autor jasně definuje cíl své práce, její časové vymezení a důvody, které ho vedly ke stanovení těchto cílů. Jednotlivé kapitoly jsou psány z časového a teritoriálního hlediska a jejich rozdělení na podkapitoly zvyšuje přehlednost diplomové práce. Kladně lze hodnotit jak časové vymezení, tak i důkladnou analýzu všech stupňů a forem školství. Kritickou připomínku mám k tomu, že by stálo za to důkladněji zpracovat vlivy mateřské Francie na kariéry těchto osob i situaci v protektorátech a rovněž rozebrat lépe i konkrétní situaci v obou protektorátech.

V analýze autor v některých případech nejde tolik do hloubky a uchyluje se pouze k povrchním závěrům. Na místě je pak otázka, zda by při důkladnějším studiu konkrétních problémů došel ke stejným interpretacím. Například na straně 46 pan Gavenda uvádí: *„Maršál Lyautey se stal nejvýznamnější osobou koloniální správy Maroka, proto se domnívám, že je vhodné o něm napsat trochu více, než u ostatních."* Bohužel kdo byli tito ostatní a jak autor došel k soudu, že maršál Lyuatey byl nejvýznamnější, již nikde neuvádí. Chtěl bych zde poukázat na to, že bez podrobné analýzy komplexního stavu a jasné definice, jakým způsobem k výběru a na základě jakých kritérií došlo, je tak kategorický soud neadekvátní.

Obdobně autor místy pracuje s informacemi, které nepodložil dostatečně literaturou nebo prameny. Například tvrzení na s. 55, že hlavními důvody zdržení vzdělávací reformy v Maroku byla první světová válka a opožděná vojenská pacifikace může být sice přinejmenším částečně správné, avšak není zcela zřejmé, jak k této informaci a zdůvodnění autor došel. Práce s literaturou rovněž ukazuje na určité mezery v autorově technice. Na mnohých místech je zřejmé, že použil i jinou

literaturu, než kterou cituje, nicméně ji nikde neuvedl. Často pak používá i literaturu přinejmenším zastaralou. Příkladem mohou být biografické statě o všech představitelích jednotlivých koloniálních režimů.

Při práci s literaturou však diplomant prokázal zručnost ve využití zdrojů nejen ve francouzštině a angličtině, ale i arabštině, což bohužel u studentů arabistiky není vždy samozřejmostí. Autor tak vhodně skloubil svou dovednost historika a filologickou zdatnost arabisty. Práci by jistě prospělo, kdyby v bibliografii byly uvedeny prameny ve zvláštním oddílu, nebo obohacení o seznam používaných zkratek a slovníček původních a přeložených názvů.

Výše uvedené nedostatky do jisté míry překonává závěr práce, který vedle shrnutí dosažených výsledků přináší i komplexní komparaci obou školských systémů na základě předložených hypotéz z úvodu a dat v jednotlivých kapitolách. Formálně je předkládaná studie zpracována na solidní úrovni; trpí jen drobnými a běžnými technickými a pravopisnými nedostatky, které ji však celkově nijak neznehodnocují. Přes uvedené výhrady lze proto konstatovat, že se jedná o práci, která splňuje požadavky kladené na obhajobu prací tohoto typu, proto ji doporučuji k obhajobě a navrhuji ohodnotit známkou **velmi dobře.**

V Praze dne 26. 1. 2015

PhDr. Josef Ženka, Ph.D.